

megérintették. Kitartóan, csúfan szólt valahol egy szál hegedű, kurjongatás hallatszott, majd sebzett ember ordítása, és ismét csend.

Dóra felnézett a csillagokra, melyek itt közel voltak a földhöz, s a Tejút is közel. Jöttek a hulló csillagok, ivben, lassan érkeztek, záporozott az égbolt. Dóra lefeküdt, fehér, pikétakarót húzott magára, és elaludt azonnal. Az éjszaka mélyén harangszóra ébredt: messze lehetett még a hajnal, mindenütt sötét volt, s az erkélyajtóból friss levegő áradt. Távolról érkezett a harangszó, de semmiképp sem támadólag vagy követelődzőn, hanem nyugodtan, megnyugtatón, egyenletesen, szélesen, mintha jó társává akarna szegődni.

PAPP LAJOS

Madárházban

*Valaha szálltak a dalok.
Suhantak fenn, a kék egekben.
Ma nyesett szárnyal totyorog
ami maradt, drótketreczekben,
vagy ül imitált ágakon.
Gyöngyszemében valódi bánat.
A föld alattuk valódi még,
bár egyre kő-sivárabb.*

*Valaha úgy röppent elő,
új fénycsóvaként, valamennyi
a semmiből, s énekelő
hitet mimelni, visszavenni,
érdekkel mérni, porciózni,
számolgatni egy sem tanult.
Megőrzött madárénekekből
felrémlik még ez a múlt*

*Valaha az ének adott
rangot-nevet ahány dalosnak.
Ma ketrecükön zománctáblák
felíratai fontoskodnak
nemről-fajról, leszármazásról.
Maga mind egyre szótlanabb.
Ehet tápot cementvályúból
a dróthálós ég alatt.*

*A madárház kétségtelen
komfortja hasznos zord időkben.
Reménytelen, kemény telek
hidegében, zúgó esőben
kuporognak a madarak benn.
Elnémult, sötétlő árnyak.
Egy-egy puhán lehull időnként.
A többiek még várnak.*